

Camera Obscura

driemaandelijks tijdschrift voor de foto & dia liefhebber

Koninklijke vtb Fotoclub Evergem
vtb Diaclub Evergem

**Corona-
editie** (quartus)

© Martine Deleersnijder

62de jaargang nr. 1 – april 2021

vtb**kultuur**.be
met een knipoog

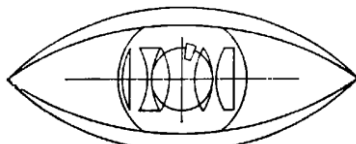

Verantwoordelijke uitgever: Freddy Hofman Pijlkruidstr 31 9032 Wondelgem

Koninklijke

OVU 8
CVB149
Belfius
IBAN BE03 0682 1455 0384
BIC GKCCBEBB

vtb

Fotoclub

Evergem

Website: www.fotoclubevergem.xara.hosting/index.htm
Facebook: <https://www.facebook.com/VTBFOTOEVERGEM/>

VOORZITTER	SECRETARIS	PENNINGMEESTER	PUBLIC-RELATIONS
Freddy Hofman Pijlkruidstraat 31 9032 Wondelgem 09/2268563 freddy.hofman @telenet.be	Chris Vanden Bunder E. Ronsestraat 45 9041 Oostakker 09/2514823 christiaan.vandenbunder @skynet.be	Christine Van de Velde	Koen Andries Droogte 78 9940 Evergem 09/3577859 fotografie.andries @gmail.com

Disclaimer.

Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd of gereproduceerd op eender welke wijze, zonder de uitdrukkelijke toestemming van de auteur(s) en/of de redactie.

Activiteitenkalender

Vrijdag 2/4/2021			
Vrijdag 9/4/2021	Digi-vergadering		
Vrijdag 16/4/2021			
Vrijdag 23/4/2021	Digi-vergadering		
Vrijdag 30/4/2021			
Vrijdag 7/5/2021			
Vrijdag 14/5/2021	Digi-vergadering		
Vrijdag 21/5/2021			
Vrijdag 28/5/2021	Digi-vergadering		
Vrijdag 4/6/2021			
Vrijdag 11/6/2021	Digi-vergadering		
Vrijdag 18/6/2021			
Vrijdag 25/6/2021	Digi-vergadering		

NB. Deze kalender kan aan wijzigingen onderhevig zijn.

Editoriaal - En we zijn er nog altijd niet van af.... (bis)

Ja, wat moet ik hier blijven neerpennen?

Dat we nog steeds met dat beest zitten (als je dat zo mag noemen, maar Prof. Van Ranst zal het me wel vergeven als oud-bekende), is iedereen wel overduidelijk.

Dat we het maar kwijt zullen raken, zal vrijwel alleen afhangen van de vaccinaties. Want, wat ook overduidelijk is, meer en meer mensen beginnen alle goedbedoelde regels aan hun laars te lappen. Dat het moeilijk is zul je mij niet horen beweren. Maar enige burgerzin in plaats van doorgedreven egoïsme is onder deze omstandigheden wel op zijn plaats.

Dat het aantal besmettingen onvoldoende afneemt is trouwens ook niemands schuld blijkbaar. Niet de schuld van het onderwijs, niet de schuld van de winkels, niet de schuld van de kappers, niet de schuld van de werkgevers die onvoldoende het thuiswerken vertrouwen, enz. Het enige dat we met zekerheid kunnen stellen is dat de horeca niet aansprakelijk kan gesteld worden, want die zijn al zoveel maanden dicht.

Dan vraag ik me toch af hoe het dan wel komt dat de cijfers steeds maar blijven stijgen, in zoverre dat men maatregelen terug moet invoeren en/of verstrengen.

Vorige week zag ik op TV een kapper waar er twee dames broederlijk (of eerder zusterlijk) naast elkaar aan de wasbak zaten zonder afscherming tussen hen. Of zag ik een vader met zijn twee zonen, die vlot de deur van de kapperszaak open en dicht deed, een deur die achteraf natuurlijk niet ontmet werd. Het is spijtig voor iedereen die wel de opgelegde beperkingen volgt, want zulke houding is er de oorzaak van dat men volledige sectoren opnieuw moet platleggen.

Rechtstreeks zijn wij daar ook de dupe van. Het is ons verboden te vergaderen en, eerlijk gezegd, heb ik ook niet al te veel zin om samen te komen wegens te riskant. Gelukkig gaat het aantal vaccinaties de goede kant op, weliswaar zeer traag, maar kom.

Gelukkig hebben we als club een routine kunnen opstarten met de digi-vergaderingen. Dat loopt redelijk vlot. Sommigen kampen nog steeds met technische problemen waarvan we alleen maar kunnen hopen dat ze binnen een redelijke termijn kunnen opgelost worden.

Ik was ook enigszins verbaasd door het aantal foto's dat ter bespreking wordt opgestuurd. Zoals Chris VdB zei, hebben we nu veel meer foto's dan toen we fysieke vergaderingen hadden. Ik hoop maar dat we dit kunnen aanhouden eens we elkaar terug in levende lijve mogen ontmoeten.

Wat onze tentoonstelling betreft durf ik er echt geen datum meer op plakken. Zoals jullie weten is de volgende voor november gepland. Dat zal dan de tentoonstelling zijn met de foto's die normaal in april 2020 moesten getoond worden. We zullen wellicht nog eens bij jullie aankloppen om enkele foto's per persoon erbij te nemen, want door het wegvallen van Mark, hebben we nu wel wat ruimte vrij gekregen. We houden jullie op de hoogte hiervan.

Als alles normaal verloopt zou onze volgende tentoonstelling dan in april 2022 vallen. Of misschien nog in maart, als we beslissen om deel te nemen aan de culturele 14-daagse van de gemeente. Dat moet ook nog beslist worden.

Tot besluit dank ik jullie allen om zich te blijven inzetten voor de club in deze moeilijke tijden. Ook alle schrijvelaars die aan de uitgave van de Camera hebben meegewerkt verdienen een woordje van dank. Ik hoop in de toekomst nog op jullie beroep te kunnen doen, want het is niet zo eenvoudig om dit tijdschrift gevuld te krijgen met interessante informatie, nu alle tentoonstellingen zijn weggefallen.

Hou het dus veilig en we zien elkaar terug op één van onze volgende digi-vergaderingen.

Freddy

Nieuws uit Japan

Opnieuw de Covid-19 Pandemie

In de vorige Camera, schreef ik, over Japan, hoe uniek dit land en cultuur is. Deze keer wil ik het weer over Japan hebben, maar deze keer over de Covid-19 pandemie.

In januari en februari hadden we een noodtoestand hier in Osaka en Kyoto. Alle restaurants en bars moesten sluiten om 21:00 uur. Ik weet niet wat voor zin dat had en gelukkig is het nu opgeheven. Alle supermarkten en grootwarenhuizen bleven gewoon open van 10:00 tot 19:00.

Ondertussen merk ik dat er heel wat winkels, restaurants, coffeeshops en zelfs hotels gesloten zijn door het gebrek aan klanten. Voor de Covid-19 periode hadden we hier een enorm aantal Chinese toeristen en ook toeristen uit Amerika en Europa maar nu zie ik hier geen buitenlanders meer.

Onlangs zijn er stemmen opgegaan om toch maar de Olympische Spelen te laten doorgaan, maar dan zonder buitenlandse toeschouwers. Nog steeds zijn de grenzen hier gesloten voor buitenlanders en om duizenden buitenlandse bezoekers toe te laten voor de Olympics, is een veel te groot risico. Ik las in the krant vandaag dat Europa een infectie probleem heeft met verschillende virus variaties. In Japan hebben we dat niet dus om bezoekers toe te laten, niet alleen van Europa maar ook van de USA, is een te groot risico.

Andere doctors willen de Olympics totaal afgelasten want zelfs als er geen buitenlandse toeschouwers toegelaten worden brengen de atleten ook een groot aantal mensen met zich mee, zoals managers, verzorgers, assistenten, sportreporters en -fotografen, een groep die in het totaal ook in de honderden of zelfs duizenden zou kunnen lopen.

De krant van vandaag (8 maart) vermeldde dat de kersenbloesem-parties, waar gewoonlijk honderden en zelfs duizenden mensen zich verzamelen in de parken voor picnics, ook weer zullen verboden zijn, net als vorig jaar.

Het is nu net tien jaar geleden dat we hier in het noorden die geweldige aardbeving hadden op 11 februari, waar duizenden mensen omkwamen. Nu tien jaar later en net in dezelfde week, was er weer een aardbeving op dezelfde plaats. Gelukkig was er deze keer geen tsunami-vloedgolf. Voor diegenen die zich niet deze ramp herinneren heb ik hier een foto bijgevoegd dat duidelijk de hoogte van de tsunami laat zien. Weinig overlevenden van die ramp zijn naar het getroffen gebied teruggekomen. Iets wat gemakkelijk te begrijpen valt want er zijn teveel pijnlijke herinneringen aan verbonden.

Aardbevingen zijn aan de orde van de dag hier in Japan maar als ze slechts een magnitude van 1.00 of 2.00 bereiken voel je dat niet. Twee jaar geleden in augustus hadden we een aardbeving van magnitude 6.5 precies waar ik hier woon in Ibaraki en onze hele inboedel werd in ons huis rondgeslingerd. De TV was totaal vernield en ook mijn computer werd op de grond gegooid en het scherm gebarsten. Plus veel borden, kopjes, schoteltjes en glazen in scherven op de vloer, samen met ook alle boekenkasten.

Later in oktober kwam een Nederlandse vriendin voor een weekje bij ons logeren en toen er weer wat naschokken kwamen, vroeg ze mij hoe ik hier kon leven en wonen met die dreiging van aardbevingen. Want hier in Japan vraag je jezelf niet af “Als er ooit een aardbeving zou komen”, maar je vraagt je af “Wanneer de volgende aardbeving zal komen?” want daar kun je zeker van zijn. Op 15 maart was er opnieuw een aardbeving met een magnitude 5.5 In Wakayama. Dat is slechts 176 km van ons vandaan. Gelukkig kwam er dit keer geen tsunami.

En we gaan door!!! Op 20 maart 2021 was er een magnitude 7.2 aardbeving in Sendai op de Stille Oceaan kust, 865 km ten noorden van waar wij wonen. De Stille Oceaan-kust van Japan is in feite gelegen op een breuklijn waar er regelmatig aardbevingen voorkomen. Ook Osaka en Kobe liggen op deze lijn en de stad Kobe was grotendeels verwoest in 1995. Dat is slechts 45 km van ons vandaan en ook in Ibaraki waar ik woon was er enorme schade. We zijn bang dat er hier weer er sterke aardbeving zou kunnen komen.

Apart van aardbevingen hadden we vorig jaar ook een hele sterke typhoon die een enorme hoeveelheid regen meebracht. Ik heb hier nog een krantenknipsel nadat typhoon nummer 14 gepasseerd was. Dit vermeldt een record regenval van 519,5 milimeter in 72 uur in sommige plaatsen - da's een halve meter water!! Natuurlijk veroorzaakte dit veel overstromingen. Ook in de afgelopen winter hadden we een record sneeuwval van 82 centimer in 24 uur op een paar plaatsen.

Ge ziet, spanning genoeg hier. Ik ben al vijf jaar Japan niet uit geweest. In 2017 hadden we een baby en mijn vrouw wilde daarmee geen 12 uur in het vliegtuig zitten. Nu is ons ventje 4 jaar oud geworden in januari, maar nu kunnen we niet reizen. Het kan weer wel een jaar duren vooraleer vliegreizen weer gewoon wordt. Afwachten maar.

Beste groeten uit Japan van,

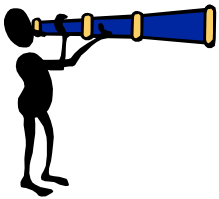
Julien

Nvdr:

Na de gebruikelijke email-uitwisseling tussen Julien en mezelf en mijn wens om alles veilig te houden kreeg ik het volgende veelzeggende antwoord:

“Aardbevingen komen onaangekondigd vrees ik. De aardbeving die Kobe verwoeste kwam om 3 uur 's nachts en ik werd een paar keer 20 cm van mijn matrasje in de lucht geworpen, zo erg waren de schokken. Ook alle spoorlijnen werden onbruikbaar voor meer dan een week.

Maar natuurlijk proberen we het veilig te houden”

In de voetsporen van John:

~~Verhalen uit Fotoclubland~~

Verhalen uit “Corona”-land

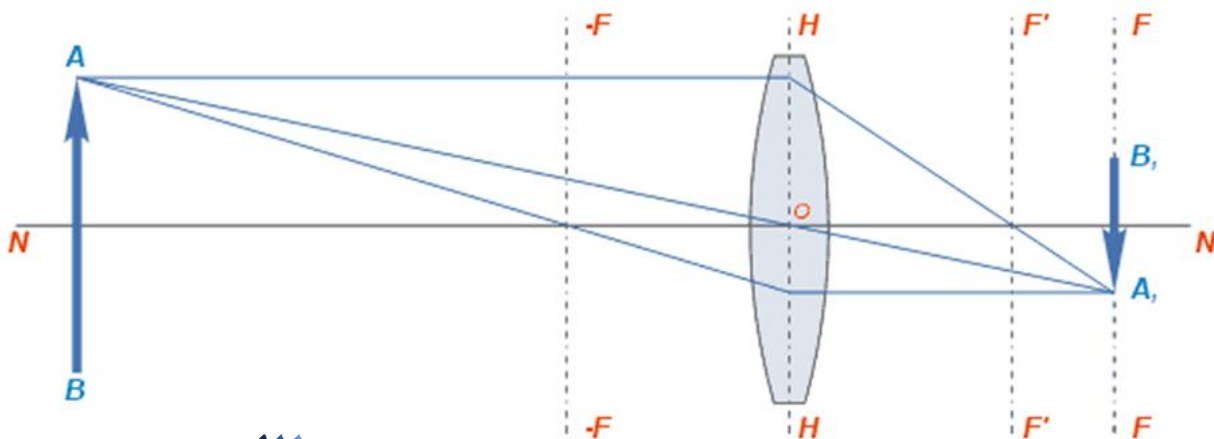
Scherptediepte, wat er van de kwestie is

Elke fotograaf (m/v/x) die zich respecteert, weet dat je de scherptediepte op een foto kan beïnvloeden door met het diafragma te spelen. Hoe kleiner de opening, hoe groter de scherptediepte. Algemeen geweten.

Tof! Maar hoe komt dat? Ik ga proberen om over deze academische kwestie een relevante en verstaanbare uitleg te geven. Je weet wel: kennis is macht wordt er gezegd... maar nog geen wijsheid.

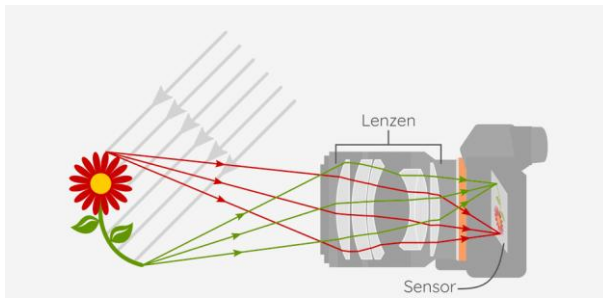
Beeldvorming

Vooreerst een opfrisser van de klassieke optica zoals we die op school hebben geleerd. Herinner je de beeldvorming van een voorwerp AB via een (bolle) lens H, dan krijg je een omgekeerd beeld A_1B_1 aan de andere kant van de lens. Zo dus:

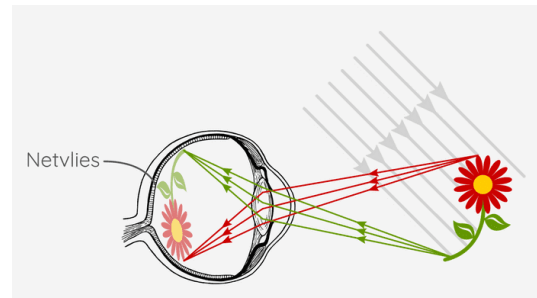

bron: WIKIBOOKS
Open books for an open world

Deze schematische voorstelling is voor zover correct op voorwaarde dat de voorwerpafstand groter is dan het dubbele van de brandpuntsafstand. En dat is nu net het geval bij een fototoestel. Op de beeldsensor wordt dus de werkelijkheid verkleind en omgekeerd weergegeven. Ook zo met onze ogen.

bron: <https://hoezithet.nu/>

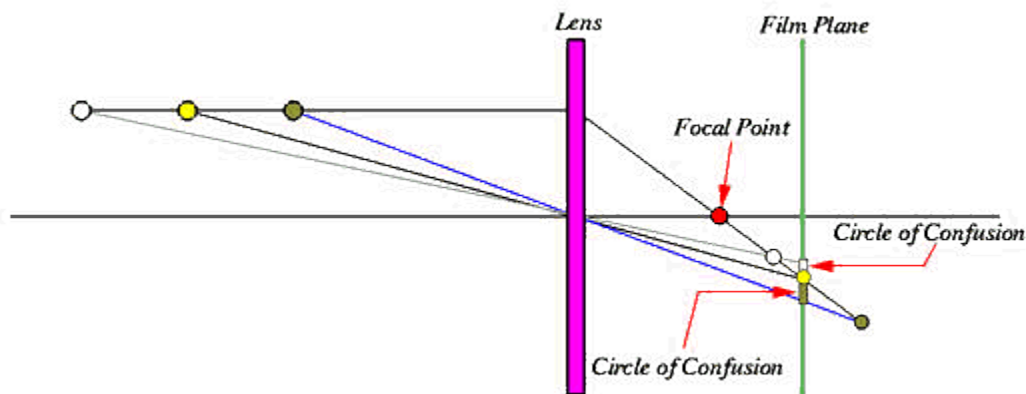
De natuur heeft al miljoenen jaren geleden een oplossing gevonden om te zorgen dat dier en mens kunnen rondlopen op deze planeet. Om nergens tegenaan te lopen is beeldvorming dus cruciaal. Wat de evolutie voor mekaar kreeg, hebben we dan maar toegepast in de "camera obscura": de analogie tussen oog en fototoestel is frappant.

Scherptediepte

De scherptediepte (depth of field = DOF) is de volledige afstand (het bereik dus) waarop onderwerpen scherp **waargenomen** worden. Er staat wel "waargenomen" omdat er in de zuiver wetenschappelijke optica geen scherptediepte bestaat. Er is slechts één enkel punt scherp (zoals hieronder in de schets het gele punt). Gelukkig voor ons en voor de fotografen in het bijzonder gaat ons oog ook **in zekere mate** "onscherpe" gebieden interpreteren als "scherp". De informatie van het beeld op het netvlies wordt naar onze hersenen doorgestuurd, die een en ander "bijsturen" zodat we zien wat we willen zien. Zoals een rechtopstaand beeld en scherpe vlakken die het volgens de fysica eigenlijk niet zijn.

Even verduidelijken:

Op de figuur hieronder is de gele stip links het onderwerp waarop is scherp gesteld. De witte en grijze stippen zijn respectievelijk verder en dichtër gelegen dan de ideale afstand. Op de beeldsensor is enkel de gele stip scherp, de andere punten liggen vóór of achter de beeldsensor. Om te kunnen scherpstellen op een ander punt wordt de lens naar voren of achteren bewogen. Punten die hun focuspunt niet op de beeldsensor hebben laten een vlek achter, de zogenaamde verstrooiingscirkel.

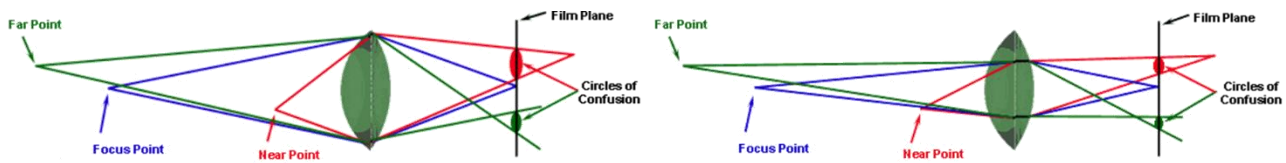
bron: <http://pics.idemdito.org/nl/fysica/optica.htm>

Verstrooiingscirkel

De verstrooiingscirkel van een punt van een gefotografeerd object is de weergave van dat punt als cirkelschijf op de beeldsensor. Bij perfecte apparatuur en perfecte scherpstelling op basis van de afstand is dit in principe een punt. Als echter punten op verschillende afstanden samen op één foto komen kan deze scherpte maar voor één afstand bereikt worden, punten op kortere en langere afstanden worden cirkelschijven.

Het is nu de omvang van deze verstrooiingscirkels die bepalend is of we het onderwerp meer of minder scherp waarnemen. Hoe kleiner de verstrooiingscirkels hoe "scherper" de zaak overkomt.

Diafragmaopening versus scherptediepte

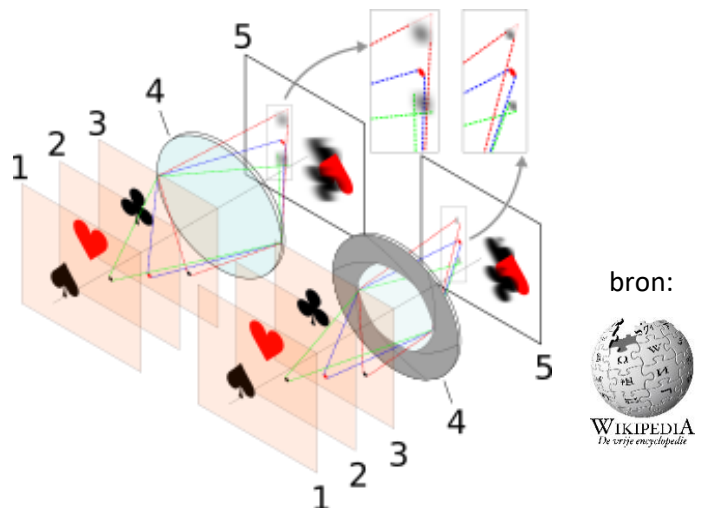

bron: <http://pics.idemdito.org/nl/fysica/optica.htm>

Deze schema's illustreren wat er gebeurt bij het knijpen van het diafragma: de verstrooiingscirkels op het plaatje rechts zijn verkleind. Ons oog zal rechts meer voorwerpen scherper beoordelen dan vergeleken met de linkse toestand.

Een 3D-plaatje dat misschien aanschouwelijker het effect voorstelt van de invloed van diafragmaopening op onscherpte en scherptediepte:

De scherp afgebeelde punten [2] worden in het beeldvlak [5] geprojecteerd, maar beeldpunten op andere afstanden [1 en 3] worden onscherp afgebeeld doordat zij grotere verstrooiingscirkels vormen. Wordt de diafragmaopening verkleind [4, rechts], dan verkleinen de verstrooiingscirkels van de punten vóór en achter het vlak waarop is scherp gesteld, zodat de onscherpte niet meer waar te nemen is en alle punten binnen de scherptediepte vallen.

Factoren die scherptediepte beïnvloeden

Dit schrijfsel behandelde in extenso uitsluitend de diafragmaopening, die gemakkelijk kan worden gewijzigd. De andere liggen vast voor een gegeven toestel en lens:

- **Brandpuntafstand:** hoe groter die is, hoe kleiner de scherptediepte;
- **Diafragmaopening:** hoe kleiner die is, hoe groter de scherptediepte;
- **Formaat van de beeldsensor:** hoe kleiner die is, hoe groter de scherptediepte.

Om af te ronden

Tenslotte 1: hyperfocale afstand

Voor wie nog tijd en zin heeft nog even zeggen wat de hyperfocale afstand is: dit is de scherpstelafstand met de grootst mogelijke scherptediepte. En dat is de kleinste afstand waarop een lens kan worden ingesteld zodat onderwerpen op "oneindig" nog net scherp zijn. Voor landschapsfotografie kan dit interessant zijn.

Er doen nog bepaalde apps (zoals te vinden op [Cambridge in Colour - Photography Tutorials & Learning Community](#)) de ronde waarmee je de hyperfocale afstand kan berekenen voor een type lens en camera (bij deze laatste speelt de grootte van de sensor een rol), maar m.i. is dit van weinig praktisch nut. Focussen op oneindig $[\infty]$ bij een kleine diafragmaopening en je zit goed.

Tenslotte 2: DOF-simulator

Voor zij die wat willen spelen is er een "scherptediepte simulator" waarmee je voor een op te geven camera en lens visueel kan zien hoe scherptediepte door wijzigende instellingen verandert. Een leuk educatief gadget. Wie zin heeft kan het proberen: [DOF simulator - Camera depth of field calculator with visual background blur and bokeh simulation.](#)

Verwondering is het verlangen naar kennis – Thomas van Aquino

Herman

Museum Dr. Guislain: tentoonstelling “Tussen ons”

Tussen ons. - Over leven met een verslaving.

Lieve Blancquaert slaagt er alweer eens in om emoties vast te leggen.

Ouders en kinderen spreken over hoe een verslaving tussen hen in staat. Hoe kan je omgaan met je moeder als zij de dag niet meer door komt zonder pillen en nog slechts een schim van zichzelf lijkt?

Blijft er genoeg liefde over om je zoon onvoorwaardelijk te steunen als hij zich steeds meer in drank en drugs verliest?

Hoe moeilijk is het om het vertrouwen tussen twee mensen te behouden? Telkens opnieuw de strijd tussen liefde en verslaving.

Een gevecht tussen twee machtige krachten, met een onzekere winnaar. Zo weet je als bezoeker direct waarover het gaat.

Het is een kleine opstelling met een 10-tal grote portretten.

Ze zijn allemaal in dezelfde sfeer opgenomen in studio met donkere kledij en achtergrond. De gezichten zijn dan ook het belangrijkste en die spreken voor zich. Er speelt een film af met dialogen van de mensen op de foto's. Terwijl je de portretten bekijkt hoor je de personen spreken over hun ervaring met verslaving of er mee leven.

Lieve is specialist om deze onderwerpen in beeld te brengen en te voorzien van de nodige commentaren. Het vertrouwen winnen van deze mensen moet zeer moeilijk zijn geweest. Iemand zo ver krijgen om zijn of haar ziel volledig bloot te leggen lijkt mij geen makkie.

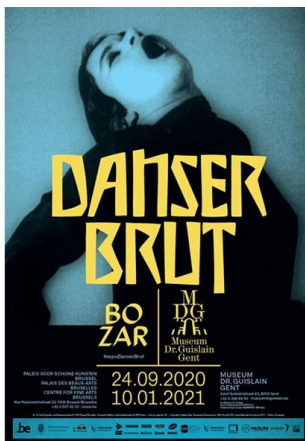
Ik ben zeker dat daar veel diepe gesprekken aan vooraf zijn gegaan. Dat merk je trouwens duidelijk aan de portretten. Zeker de moeite om te bezoeken vinden wij, Jacqueline en ik.

De tentoonstelling loopt nog tot 30 mei. Achteraf eentjen drinken zat er niet in dju

Museum Dr. Guislain: tentoonstelling “Dansers Brut”

Voor de Dansers zijn jullie jammer genoeg te laat, deze was afgelopen op 10 januari.

Een bezoek aan het Guislain Museum is altijd iets speciaal. Je mag er steeds buiten de regels denken. Persoonlijk ga ik er graag op bezoek. Altijd zie je er iets puur menselijk, iets die vroeger taboe was en waar niemand graag over praatte. Dansers Brut was ook zo een project. De kennismaking klinkt als volgt.

Lichaam en geest. Beheerst en spontaan. Binnen en buiten de lijn. *Dansers brut* biedt een atypische kijk op dans, lichaam en beweging. Een tentoonstelling die beweging in al haar vormen onder de loep neemt: van draaimolen tot dansepidemie, van trance tot histerie, van het gesticht tot het podium. Via een intrigerende mix van outsiderkunst, moderne en hedendaagse kunst, medische archiefdocumenten, filmfragmenten... onderzoekt *Dansers Brut* verschillende expressievormen van het lichaam, het gezicht en de handen als een vertaling van hoe men in de wereld staat.

Hoe de dans eigenlijk vroeger een vorm van uitlaatklep was en nog is, tot alle vormen van expressie die je soms van een ander mens niet kan vatten.

Kunst tot waanzin was prachtig weer gegeven in een reeks zwart wit foto's die door verschillende fotografen werden genomen. Geen bekende namen, wel veelzeggende beelden.

We hebben er in alle geval een namiddag van genoten.

Een goede raad, volg het Guislain via de website, zo mis je nooit een project dat ze organiseren.

Koen

Mijn selfie, mezelf

Door Jenna Wortham
(technologieverslaggever voor *The New York Times*).

Onlangs kwam ik een geweldige vondst tegen in een antiekwinkel in Vermont: een oude zwart-witfoto van een vrouwelijke piloot op een bergtop, haar vliegeniersbril op haar voorhoofd gedruwd en een tevreden, door de wind verbrand gezicht onthult, de vleugels van haar vliegtuig net zichtbaar achter haar. Maar het beste deel van de ontdekking was het langzame besef dat ze de camera zelf vasthield. Het was, bij gebrek aan een beter woord, een 'selfie'.

Het deed me denken aan een ander soort zelfportret, een die ik online heb zien evolueren van de mysterieuze Benny Winfield Jr.

Ik ken Mr. Winfield niet persoonlijk, maar ik heb zijn gezicht de afgelopen maanden de meeste dagen gezien, in tientallen foto's die hij deelt op de sociale netwerkan applicatie Instagram. Hij noemt zichzelf de "leider van de selfiebeweging" en elk beeld is hypnotiserend hetzelfde - zijn grijnzende gezicht vult het frame en gaat meestal vergezeld van een beetje inspirerende tekst.

De zelfportretten zijn werelden – en decennia – uit elkaar. Maar ze worden samengebracht door een tijdloos genot in ons vermogen om ons leven te documenteren en een spoor achter te laten dat anderen kunnen ontdekken.

Selfies zijn de verzamelnaam geworden voor digitale zelfportretten die worden veroorzaakt door de explosie van mobiele telefooncamera's en fotobewerkings- en deeldiensten. Elke grote sociale mediasite zit vol met miljoenen van hen. Iedereen, van de paus tot de Obama meisjes, is in één gespot. Eind augustus voegde Oxford Dictionaries Online de term toe aan het lexicon. Een van de advertenties voor de nieuwe Grand Theft Auto V-videogame toont een vrouw in een bikini die een foto van zichzelf neemt met een iPhone. In een recente aflevering van Showtime's "Homeland" maakt een van de hoofdpersonages foto's en stuurt een topless selfie naar haar vriend. Snapchat, een op foto's gebaseerde berichtenservice, verwerkt elke dag 350 miljoen foto's, terwijl een recent project op Kickstarter \$ 90.000 ophaalde om een kleine Bluetooth-ontspanknop voor smartphones en tablets te ontwikkelen en te verkopen om mensen te helpen gemakkelijker foto's van zichzelf te maken.

Het is de perfecte zorg voor onze met internet verzadigde tijd, een kant-en-klaar platform om ons leven op te nemen en te posten waar anderen ze samen met ons kunnen zien en ervaren. En in zekere zin signaleert het een nieuwe grens in de evolutie in sociale media.

"Mensen worstelen met hoe ze eruit zien voor de rest van de wereld," zei Mr Thompson. "Het maken van een foto is een manier om te proberen te begrijpen hoe mensen je zien, wie je bent en hoe je eruit ziet, en daar is niets mis mee."

Soms voelt het grotendeels performatief, een andere manier om publiek gerichte beelden op te poetsen van wie we zijn of wie we willen lijken te zijn. Selfies gaan vaak over in schandalig of schaamteloos gebied - denk aan Miley Cyrus of Geraldo Rivera - en roepen op hun meest flagrante vragen op over ijdelheid, narcisme en onze obsessie met schoonheid en lichaamsbeeld.

Maar het is veel te simplistisch om het selfie-fenomeen af te schrijven. We raken snel gewend aan - en beginnen misschien zelfs de voorkeur te geven aan - online gesprekken en interacties die draaien om afbeeldingen en foto's. Ze zijn vaak effectiever in het overbrengen van een gevoel of reactie dan tekst.

Bovendien zijn we comfortabeler geworden met het zien van onze gezichten op het scherm, dankzij diensten zoals Snapchat, Skype, Google Hangout en FaceTime, en het opwindende gevoel van verbondenheid dat zelfs uit het kortste videogesprek komt. Het ontvangen van een foto van het gezicht van de persoon met wie je praat, brengt het menselijke element van de interactie terug, dat gemakkelijk misplaatst is als de interactie voornamelijk op tekst is gebaseerd.

"Het idee van de selfie lijkt veel meer op je gezicht en je probeert een moment uit te leggen of een verhaal te vertellen", zegt Frédéric della Faille, de oprichter en ontwerper van Frontback, een populaire nieuwe applicatie voor het delen van foto's waarmee gebruikers foto's kunnen maken met zowel camera's aan de voorkant als aan de achterkant. "Het is veel meer een moment en een verhaal dan een foto." En vaker wel dan niet, voegde hij eraan toe: "Het gaat er niet om mooi te zijn."

Met andere woorden, het gaat erom je vrienden en familie je opgetogenheid te laten zien wanneer je een goede dag hebt of een dialoog of communicatielijntje te openen met behulp van een afbeelding op dezelfde manier waarop je gewoon "hallo" of "wat is er aan de hand?" zou kunnen sms'en.

En selfies suggereren ten eerste dat de wereld die we observeren via sociale media interessanter is wanneer mensen zich erin mengen - een feit dat veel sociale mediasites zoals Vine, een tool voor het delen van video's die eigendom is van Twitter, hebben opgemerkt. Dom Hofmann, een van de oprichters van Vine, zei dat de eerste iteratie van de applicatie mensen niet toeliet om video's te maken met de camera aan de voorkant, deels vanwege technische beperkingen. Zijn medeoprichter, Rus Yusupov, was voorstander van het toevoegen van de functie aan de service, maar de heer Hofmann was bezorgd dat het de kwaliteit van de inhoud die mensen via de service denigreerden, zou kunnen denigreren.

"Rus had het gevoel dat het veel creatieve mogelijkheden zou openen," zei de heer Hofmann. "Maar ik dacht dat het veel ijdelheid zou zijn. Ik zag er niet veel waarde in."

Maar na enige discussie en herhaalde verzoeken van gebruikers besloot het bedrijf om de frontcamera-mogelijkheid als update vrij te geven. Het bleek dat zijn partner gelijk had. Gebruikers vonden het geweldig, zei Mr. Hofmann.

"Het ging helemaal niet om ijdelheid," zei hij. "Het gaat er niet echt om hoe je eruit ziet. Het gaat erom dat je iets anders doet, of jij op andere plaatsen. Het is een persoonlijker manier om een ervaring te delen."

De feedbacklus die selfies kunnen inspireren, doet ook geen pijn. Als vroege Instagram-gebruiker heb ik zelden de camera op mezelf gezet. Ik deelde liever foto's van zonsondergangen, gekke dansfeesten en bodegakatten dan met een nieuw kapsel of outfit. Maar het afgelopen jaar heb ik toegezien hoe al mijn collega's langzaam hun camera's naar binnen begonnen te draaien. Het heeft mijn feed interessanter en leuker gemaakt. En ik zie liever de gezichten van mijn vrienden terwijl ze eten bereiden dan een close-upfoto van de afgewerkte maaltijden. De zeldzame gelegenheid dat ik me moedig genoeg voel om een frontaal gezicht te plaatsen, zie ik pieken in opmerkingen en feedback, het soort dat foto's van een park of een concertfoto zelden krijgen.

In feite heb ik zelfs gemerkt dat af en toe een selfie een aantal vrienden die ik al een tijdje niet meer heb gezien, lijkt te inspireren om contact op te nemen via e-mail of sms om te suggereren dat we elkaar ontmoeten voor een drankje om bij te praten, alsof het zien van mijn gezicht op een scherm hen eraan herinnert dat het een tijdje geleden is dat ze het in het echte leven hebben gezien.

Dr. Pamela Rutledge, directeur van het non-profit Media Psychology Research Center, zegt dat het menselijk brein zo werkt.

"We zijn hard-wired om te reageren op gezichten," zei ze. "Het is bewusteloos. Onze hersenen verwerken beelden sneller, en we zijn meer betrokken als we gezichten zien. Als je naar een hele pagina met foto's kijkt, zullen degenen die je opvalt de close-ups en selfies zijn."

Wat betreft de versleten bewering dat selfies ijdelheid bevorderen en op de een of andere manier stalkers: "Er zijn mensen die zichzelf in een bepaalde mate van risico zetten door te veel bloot te stellen," zei Dr. Rutledge. "Maar dat gaat niet over de selfie. Dat gaat over iemand die geen goede keuzes maakt."

In plaats van de trend af te doen als een neveneffect van digitale cultuur of een trieste vorm van exhibitionisme, zijn we misschien beter af om selfies te zien voor wat ze op hun best zijn - een soort visueel dagboek, een manier om ons korte bestaan te markeren en het tegen anderen op te houden als bewijs dat we hier waren. De rest staat natuurlijk open voor interpretatie.

Chris VdB

Even terzijde

Ik ontving van onze PRO (Public Relations Officer) Koen een mail over de aankoop van foto's, want hij had een "goestje"!!!

Hij wou zich één of meerdere zwart/wit afdrukken van de ons allen bekende Sebastiao Salgado aanschaffen.

Hij ging dus op internet op zoek naar een officiële site waarop men deze afdrukken kan bestellen.

En hij heeft ze gevonden ook!!! Bij Anna (die eigenlijk Amelia noemt) van "Huxley-Parlour".

Hieronder haar antwoord.

Van: Anna <anna@huxleyparlour.com>

Date: ma 15 mrt. 2021 om 16:01

Subject: Sebastiao Salgado

To: fotografie.andries@gmail.com

Dear Andries,

Thank you for reaching out, and for your interest in the work of Sebastiao Salgado.

African Elephant, Kafue National Park, Zambia, 2010 is taken from Salgado's *Genesis* series, completed in 2013, which the artist describes as a 'mosaic presented by nature itself'. It is available as a signed silver gelatin print in the following sizes and prices:

11 x 14 inches - \$9,500

16 x 20 inches - \$11,000

20 x 24 inches - \$13,000

24 x 35 inches - \$22,000

This would be in the form of a newly-made print, sourced from directly Salgado's studio. We would be delighted to offer both complimentary framing and shipping to welcome a new collector - our frames are handmade and bespoke to museum standards by our trusted London framers, Lord and Duplooy. Please note that these prices exclude any taxes that may be due depending on your location.

If you have any questions, please do not hesitate to get in touch and I look forward to hearing your thoughts.

Very best wishes,

Amelia

Huxley-Parlour

3-5 Swallow St

London

Nvdr: *No comment.* Besef wel dat men daar een komma gebruikt om de duizendtallen aan te duiden, ipv een punt zoals bij ons!!! Als nieuwe "verzamelaar" die voor de eerste keer bestelt krijg je zowel het kader als de verzendkosten gratis aangeboden. En de foto is ook gesigneerd voor die prijs...

Freddy

Scifi-stadsgezichten: beelden van Tokio bij nacht onder neonverlichting

Het geheim achter de sfeervolle beelden van de Japanse hoofdstad bij nacht door
art director en fotograaf Liam Wong.

Door Peter Wolinski (Uit Canon Professional Services)

Een zee van paraplu's op de iconische Shibuya-kruising in Tokio, een van de drukste kruisingen van Japan. "Dit is een van de eerste beelden die ik heb gemaakt en meteen ook het beeld waardoor ik na middernacht wilde blijven schieten", zegt art director en fotograaf Liam Wong. © Liam Wong

De in Schotland geboren fotograaf Liam Wong reisde in 2014 veel als art director voor een videogamebedrijf. Om zijn reizen vast te leggen en zijn familie te laten zien waar hij allemaal aan werkte, begon hij foto's te maken met zijn smartphone. Inmiddels is Liam een internationaal gevierd fotograaf. Zijn levendige, contrastrijke stadsgezichten van Tokio bij nacht zijn online miljoenen keren bekeken en zijn via crowdfunding tot stand gekomen boek TO:KY:OO is drie keer uitverkocht. Hier bespreekt hij de inspiratie achter het project en hoe hij de Japanse hoofdstad bij nacht vast kon leggen.

Aanvankelijk was fotografie slechts een hobby voor Liam, maar in 2015 kocht hij zijn eerste spiegelreflexcamera. Nadat hij Memories of Tokyo had gezien, de cinematografische reis van Miguel Santana door de stad in de lente, voelde Liam zich zowel technisch als creatief geïnspireerd. "Ik voelde me erdoor gemotiveerd", herinnert hij zich. "Ik dacht, wow, dat wil ik ooit een keer bereiken."

Toen Liam voor zaken in Tokio was, begon hij te fotograferen en te delen wat hij tegenkwam en naarmate hij meer ervaring en onlinevolgers kreeg, zag hij welke onderwerpen de meeste indruk maakten bij zijn publiek. Zo kon hij zijn werk verfijnen tot een serie levendige stadsgezichten in de avond: contrastrijke beelden vol neonverlichting die de sfeer van de stad middels haar architectuur, stijl en bevolking weerspiegelen.

Shinjuku is een van de allerdrukste wijken van Tokio en baadt in onheilspellend groenblauw licht dat een surreëel, bijna cinematografisch gevoel oplevert. De esthetiek die Liam nastreeft, is beïnvloed uit verschillende hoeken, waaronder ook film. © Liam Wong

Liam gebruikt soms onderwerpen om de omvang van gebouwen en omgevingen duidelijk te maken. Hier loopt een man door een van de achterafstraatjes van Tokio terwijl er in de verte hoog boven de straat een trein voorbijkomt. © Liam Wong

Contrasten vastleggen

Liams publiek heeft dan wel bijgedragen aan de richting van zijn onderwerp, zijn stijl was toch echt uniek voor hemzelf: een samensmelting van zijn passie voor videogames, film, architectuur, kleur en grafisch ontwerp. Cyberpunkmotieven zoals neonverlichting, nachtelijke scènes en regen vormen een achtergrond voor de gebouwen van Tokio en het opvallende gebruik van licht, kleuren en contrast creëert impact.

"Als iemand mijn beelden ziet, wil ik dat hij of zij weet dat het mijn werk is", zegt Liam. "Ik laat me inspireren door regisseurs als Wong Kar-Wai, Ridley Scott en Gaspar Noé en door films die zodanig met kleur spelen dat het allemaal heel surreëel aanvoelt. Er zijn een hoop verwijzingen naar cyberpunk omdat ik een videogame-achtergrond heb", vervolgt hij. "Ik wil ook graag de tegenstellingen tussen oude en nieuwe architectuur vastleggen om een gevoel te geven van hoe iets door de jaren heen kan veranderen."

Unieke locatie

Om de onderwerpen te vinden die hij wilde fotograferen, zocht Liam Google Maps af naar interessante gebouwen of structuren en gebruikte hij Google Street View om de beste opnamehoeken te vinden. "Ik zag dan een interessant beeld vanuit een steegje en markeerde het op de kaart, zoals je in een videogame zou doen, een soort referentiepunt", vertelt Liam. "Ik liep uren lang, deed wel 40.000 tot 50.000 stappen."

Toen hij de bekendste punten van Tokio had gehad, zocht hij minder bekende onderwerpen op om een meer genuanceerd beeld van de stad te geven. "Ik stapte in een trein en stapte op een willekeurig station uit", zegt hij. "Of ik vroeg taxichauffeurs of mensen die het daar kennen of er iets was wat ik waarschijnlijk nog niet eerder had gezien." Als hij dan eenmaal daar was, fotografeerde Liam het vanuit verschillende hoeken, net zo lang tot hij tevreden was over wat hij had gemaakt.

Op een regenachtige nacht in het bruisende district Harajuku, Shibuya, staat een vrouw te wachten om de straat over te steken. Liam gebruikte zijn kennis van kleurtheorie en grafisch ontwerp om zijn levendige, met neon verlichte scènes in Tokio na middernacht te fotograferen. © Liam Wong

Gehuld in duisternis

Zijn reizen door de stad vonden meestal 's nachts plaats. Dit was deels om het nachtelijke aspect van zijn cyberpunkesthetiek te kunnen overbrengen, maar het was ook een opzettelijke tactiek vanuit een compositiestandpunt. Hij wilde Tokio met zo min mogelijk afleidingen laten zien. Hij maakt eenvoudige composities met het brandpunt in het midden of aan één kant. Hij zorgt dat er een minimum aan onderwerpen op het beeld staan, al voegt hij ze soms juist toe om te laten zien hoe groot of klein iets is.

Liams uitrusting heeft hem tevens geholpen de technische uitdagingen van het project te overwinnen. Het voornaamste obstakel was het licht. Om te zorgen dat zijn beelden scherp waren, moest hij vaak een kleiner diafragma kiezen. Hiervoor gebruikte Liam de bracketingfunctie op zijn camera. Zo legde hij beelden met verschillende belichtingen vast voor meer flexibiliteit tijdens de nabewerking. En soms gebruikte hij een flitser op afstand.

Hij kreeg ook te maken met omgevingen met een breed dynamisch bereik. Bijvoorbeeld fel verlichte uithangborden naast donkere steegjes. Dit kan leiden tot verlies van details in schaduwen en hooglichten. Wanneer dit probleem zich voordeed, onderbelichtte Liam zijn opnamen met opzet door zijn cameranon in te stellen op Auto ISO maar deze te beperken tot ISO2000. Dit zorgde ervoor dat de hooglichten niet overbelicht waren.

Tegelijkertijd zorgden de prestaties van de camera bij weinig licht en de superieure automatische meetfunctie ervoor dat hij nooit hoefde in te leveren op details in schaduwpartijen. "Ik hoefde niet na te denken over hoe donkere partijen of hoe verlichting eruit zouden zien en ik kon er zelfs meer details uithalen", zegt hij. Door de belichting iets te verschuiven tijdens de nabewerking, kreeg Liam perfect belichte opnamen, ongeacht hoe extreem de lichtomstandigheden waren.

Bewegingen onscherp maken

Liam gebruikte langere sluitertijden voor zijn cyberpunkachtige onscherpe regeneffecten, maar wilde geen onscherpe voorbijgangers in zijn beeld. "Om regen én bewegende mensen te fotograferen, gebruikte ik een sluitertijd tussen 1/50 en 1/100 sec", legt hij uit. In de vroege uurtjes, als de straten leger waren, kon hij de regen onscherp maken door nog langere sluitertijden te gebruiken. "Dan werkte ik meestal met 1/30 sec uit de hand."

Een taxichauffeur staat in de regen op een stelletje te wachten bij de uitgang van een lovehotel. Om aan zijn onderwerpen te komen, vroeg Liam taxichauffeurs of lokale bewoners te helpen op de plekken met interessante gebouwen of plekken waar niet zo veel toeristen of andere mensen waren. "Dit was de foto waarmee mijn avontuur in de fotografie is begonnen", zegt Liam. © Liam Wong

Wanneer je een langere sluitertijd gebruikt, kan stabiliteit een rol gaan spelen en daarom gebruikte Liam soms een statief, maar dat was niet altijd een optie als hij lange afstanden moest lopen. De beeldstabilisatietechnologie in twee van zijn favoriete objectieven hielpen hem als hij uit de hand werkte, en daarnaast trainde hij zichzelf zo stil mogelijk te kunnen staan. "Ik probeerde zelf het statief te zijn en deed er alles aan om mezelf te stabiliseren", zegt hij. "Ik kan nu met kortere of langere sluitertijden werken zonder erover te hoeven nadenken."

Cinematografische kleuren

Liam bewerkte zijn RAW-bestanden in Adobe® Photoshop® en in het begin gebruikte hij zijn kennis van grafisch ontwerp en kleurtheorie om de impact van zijn beelden te versterken door kleuren compleet te veranderen en videogame-effecten toe te voegen voor een nog sterkere cyberpunkuitstraling. "Fotografen proberen bijvoorbeeld altijd chromatische aberratie uit beelden te verwijderen, maar soms voegde ik die juist toe", zegt hij.

In de loop van de tijd is Liams aanpak wat zachter geworden. "Tegenwoordig ga ik voor een meer cinematografische stijl", zegt hij. "Ik verschuif kleuren soms een beetje om het beeld een koelere of warmere uitstraling te geven of ik haal kleuren er helemaal uit."

In 2018 publiceerde Liam met behulp van crowdfunding zijn boek, TO:KY:OO (2019) dat de vroege periode van het project laat zien. Het publicatieproces was noch snel noch eenvoudig, maar Liam heeft het toch als overweldigend positief ervaren. "Fysieke publicatie heeft mijn werk beschikbaar gemaakt voor mensen die geen internet gebruiken", zegt hij. "Ik hoop dat mijn boek mensen die niet konden reizen vanwege de COVID-19-pandemie heeft geholpen naar de toekomst te kijken."

(Bewerking Freddy Hofman)

Micro - Portfolio

© Jeanine Devos

*Jeanine
Devos*

© Jeanine Devos

© Jeanine De Vos

LOKAAL: **O.C. De Burggrave**, Grovermansdreef 38, 9940 Kerkbrugge (Evergem)

Bankrek. IBAN : Belfius BE24 0688 9963 7338 BIC: GKCCBEBB

VTB-Diaclub Evergem p/a : Bollewerkstraat 119, 9031 Drongen

Zetel van de club: EINDEKEN 39, 9940 EVERGEM

VOORZITTER

Jeanine DEVOS
Bollewerkstraat 119
9031 DRONGEN

☎ 09 / 227.19.22

SECRETARIS

Raphaël COCQUYT
Bouwmeestersstr. 32
9040 SINT-AMANDSBERG

☎ 0475 91 86 99

PENNINGMEEESTER

Henri Eggermont
Bollewerkstraat 119
9031 DRONGEN

☎ 09 / 227.19.22

COMMISSARISSEN

Koenraad Andries
Droogte 78
9940 EVERGEM

☎ 09 357 78 59

De Schepper Paul
Eindeken 39
9940 EVERGEM

☎ 09 253 54 87

Alle **datums** onder voorbehoud v/d **COVID-19 maatregelen !**

- APR**
- 02 Geen clubvergadering
 - 09 Geen clubvergadering
 - 16 Geen clubvergadering
 - 23 Geen clubvergadering
 - 30 Geen clubvergadering

Indien de geldende Covid-19 maatregelen het toelaten !

- MEI**
- 07 Clubvergadering ???
 - 14 Clubvergadering ???
 - 21 Clubvergadering ???
 - 28 Clubvergadering ???

- JUN**
- 04 Clubvergadering ???
 - 11 Clubvergadering ???
 - 18 Clubvergadering ???
 - 25 Clubvergadering ???

**Tijdens de vakantiemaanden juli en augustus
is er geen clubvergadering voorzien!**

**Het bestuur wenst aan alle leden en hun familie ,
een deugddoend en vooral veilig verlof toe!**

- SEPT**
- 03 **Geen clubvergadering**
 - 10 Clubvergadering + bespreking werkjaar 2021 - 2022
 - 17 Bespreking digitale beelden

CLUBNIEUWS

- Beste clubleden, de fysieke contacten met jullie zijn tijdens het werkjaar 2020-2021 door de Covid-19, echt minimaal tot zelfs nihil geworden. Geen nieuwjaarswens, geen receptie, geen clubvergaderingen, geen babbel, geen projecties **tot ???** Hopelijk kunnen we vooraleer het werkjaar 2020 - 2021 voorbij is, elkaar in nog eens ontmoeten in de maand(en) mei of juni. Maar laten we vooral hoopvol en positief blijven denken! Het bestuur vergeet jullie niet, maar vooral, wij missen jullie !

- **Clublidgeld** betaald voor het werkjaar 2020 -2021, is ook geldig voor het werkjaar 2021 - 2022.

Noteer alvast de volgende datums:

- De jaarlijkse "**Digiprojectie**" zal op zaterdag 20 november om 20.00 uur en zondag 21 november om 16.00 uur, doorgaan in de zaal van het café De Linden, Wippelgem Dorp 2, 9940 Wippelgem.
- **Zondag 27 maart 2022** de club neemt terug deel aan de **21e Culturele 14-daagse Evergem**. De (reeds 2 X) uitgestelde projectie "**Reizen vanop je stoel**" zal om 16.00 uur doorgaan in de zaal van het café De Linden, Wippelgem Dorp 2, 9940 Wippelgem.

Landschapsfotografie

Auteur: Kenneth Verburg

DEEL 6

Gehaast fotograferen

Landschapsfotografie is een ontspannen bezigheid, maar als het moment nadert tijdens de zonsopkomst of -ondergang dan gaat het vaak toch kriebelen.

Het is dan heel verleidelijk om als een kip zonder kop door het landschap te rennen en zo veel mogelijk composities te nemen, wat het eindresultaat niet ten goede komt en er juist toe kan leiden dat je het licht op zijn hoogtepunt mist.

Misschien moet je eerst een 'safety shot' maken om er zeker van te zijn dat je in ieder geval iets hebt gevangen, zodat je daarna rustiger de compositie kunt verbeteren en eventuele foutjes kunt corrigeren. Natuurlijk makkelijker gezegd dan gedaan als de lucht 30s in vuur en vlam staat!

Canon EOS 5D, 24mm, 1/4s op f/8, ISO 100

Onderzoek voordat je naar een locatie gaat wat de beste standpunten zijn en probeer minimaal een uur van tevoren aanwezig te zijn. Zo heb je de mogelijkheid in minder licht een goede compositie te zoeken en kun je eventueel nog naar een andere plek (relatief dicht in de buurt) als de plek blijkt tegen te vallen (beter is het natuurlijk om al veel eerder op de dag plekken te onderzoeken en hier later terug te komen).

Dit betekent ook dat je rustiger kunt fotograferen en meer aandacht kunt besteden aan je compositie. Het is natuurlijk niet zo dat je een uur van tevoren je statief neer moet planten en alleen vanaf die plek moet fotograferen.

Probeer verschillende standpunten en invalshoeken uit en verplaats jezelf, maar ga ook niet als een malloot (gek) met je statief en camera heen en weer rennen.

Complexe compositie

Over het algemeen is het zo dat de beste foto precies [datgene laat zien wat belangrijk](#) is voor de foto en alle afleidende elementen weg laat. Alles wat niet helpt bij het verhaal, het oog uit het beeld weghaalt of afleidt van het daadwerkelijke onderwerp.

Zie je niet direct wat je tot onderwerp van je foto kunt maken dan moet je de locatie gaan onderzoeken. Welke elementen kun je in de foto opnemen die een interessant beeld vormen of een verhaal kunnen vertellen. Wordt het beeld beter als je door je knieën gaat of moet je het juist hoger op zoeken? Verder naar voren of verder naar achteren? Wat gebeurt er als je voor een groothoeklens in plaats van een telelens kiest?

Mistig Gooimeer – Canon EOS 5DmkII 200mm (Canon 70-200mm f/4L IS), 1/200s op f/11, ISO 100

Heb je eenmaal een idee van waar je naartoe wilt, dan komt het er op aan de compositie zo veel mogelijk te verfijnen dat het krachtigste beeld over blijft. Zoals je hierboven hebt gezien gaat dat om het plaatsen van de elementen die een rol spelen in het beeld, maar het gaat ook om het weghalen van alle elementen die kunnen afleiden van het grotere geheel.

De beste foto is vaak de foto die op een eenvoudige maar krachtige manier een verhaal kan vertellen, een emotie toont, de sfeer van dat moment vastlegt en de kijker een langere tijd kan boeien. Vang de essentie, toon niet meer of minder dan nodig is om het verhaal te kunnen vertellen en wees niet bang een tijd door te brengen bij je onderwerp.

Een hoop punten dus om op te letten als je gaat fotograferen in een landschap en dan heb ik nog niet eens alle aandachtspunten behandeld (gelukkig kun je heel veel informatie vinden in [de Landschapsfotografie serie](#)). Als je net begint, probeer onderdelen van deze tips te gebruiken om ervaring op te doen en zo steeds dichterbij te komen bij de perfecte foto.

Dit was het laatste deel in verband met "Landschapsfotografie van Kenneth Verburg.